

La Superba - Ilja Leonard Pfeiffer

Vorige week werd bekend dat La Superba van [Ilja Leonard Pfeiffer](#) is genomineerd voor de AKO Literatuurprijs. Afgelopen mei schreef ik onderstaand stukje over dat boek, voor de website van [Boekhandel Roelants](#).

Ilja Leonard Pfeiffer, moet ik bekennen, ken ik beter van zijn boek [De filosofie van de heuvel](#) dan van zijn gedichten. Dat boek was een verslag van de fietstocht die hij met vriendin en hun beider wrakke fietsen naar Rome ondernam, om uiteindelijk in Genua uit te komen, waar ze bleven. Uit de verliefdheid voor die stad is [La Superba](#) ontstaan, de bijnaam van Genua, wat 'de hoogmoedige' betekent.

Ik verwachtte een even erudiet als ironisch geschreven boek als 'De filosofie', vol schilderachtige Italiaanse stadstafereeltjes en romantische verwickelingen. Die verwachting kwam uit, maar heel anders dan ik had gedacht. Emigranten, zo laat Pfeiffer zien en hij is zelf geen uitzondering is enige hoogmoed vaak niet vreemd. De hoogmoed van het uitverkoren zijn, degene die het gaat maken in den vreemde.

Die hoogmoed gaat gepaard aan hoop: dat het daar inderdaad beter zal zijn, want hoe kun je teruggaan zónder geslaagd te zijn? Niet zelden slaat die hoop dan om in wanhoop zodra de emigrant het land van bestemming bereikt heeft en geconfronteerd wordt met de barre realiteit.

Dat geldt voor de Italiaanse emigranten die begin 19e eeuw vanuit Genua naar Amerika vertrokken, net zo goed als voor de Afrikaanse vluchtelingen die daar een eeuw later aankwamen. Pfeiffer, de dikke dichter uit het Noorden zit het op zijn voor toeristen onvindbare terrasje met een negroni naast zijn notitieboekje goed voor elkaar te hebben en ziet de ellende om hem heen hoopvol aan. Allemaal stof voor zijn roman, die als bij Van der Heijden in zijn beste dagen het ene lyrische hoogtepunt na het andere bereikt.

Maar de titel van het boek is niet voor niets [La Superba](#). 'Ik wil laten zien hoe mooi de hoop is, en hoe onterecht', schrijft Pfeiffer ergens in het boek. Daar is hij op een schitterende wijze in geslaagd. En ergens voelde ik me betrap: waar loopt mijn eigen hoop, vermomd als hoogmoed, het risico om op een dag, ongelegen maar niet echt onverwacht, in wanhoop om te slaan?